

ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ

Αποτελέσματα Διαγωνισμών

Μεγάλο υπήρξε το ενδιαφέρον συμμετοχής στους Πανελλήνιους διαγωνισμούς Ποίησης και Διηγήματος που προκήρυξε η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό», σε συνεργασία με το Ε.Μ.Πολυτεχνείο, με θέμα την ΕΙΡΗΝΗ.

Οι Επιτροπές Κρίσεως, συνεδρίασαν παρουσία των εκπροσώπων της Ε.Τ.Α και του Πολυτεχνείου και απεφάσισαν να δοθούν τα βραβεία ως εξής:

α) Για την Ποίηση

1ο ΒΡΑΒΕΙΟ:

Μαρία Μαρτίδου-Θεοφάνους, ψευδ. Μαρία Νεφέλη, τίτλος «Αμμόχωστος»

2ο ΒΡΑΒΕΙΟ:

Γιώγια Σιώκου, ψευδ. Γιάλινα Φοινικόδενδρα, τίτλος: «Πεθαίνοντας στη γη της επαγγελίας»

3ο ΒΡΑΒΕΙΟ:

Γιάννης Δρυλλής, ψευδ. Αλέξης Άνεμος τίτλος: «Το μικρό όνειρο στην Ομόνοια»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ:

Στάτσα Γεωργία-Δαλιανά, ψευδ. Αστάρη, τίτλος: «Στο Θεό μου (ανοιχτή επιστολή σε τόνους δύο)»

Επιτροπή Κρίσεως: Λ. Καλλέργης, Κ. Καραγάλιος, Μ. Φωτίου-Βλάχου, Αγγ. Αντωνόπουλος, Θ. Άνθιμος, Π. Καραφωτιάς, Π. Κυπαρίσσης (Υπεύθυνη εκ μέρους της Ε.Τ.Α, η λογοτέχνης Ελενθ. Τζαβάρια)

β) Για το Διήγημα

1ο ΒΡΑΒΕΙΟ:

Γιάννης Δρυλλής, ψευδ. Αλέξης Άνεμος, τίτλος: «Το φυλάκιο στην άκρη της αποικίας»

2ο ΒΡΑΒΕΙΟ:

α) Τούλα Σουβαλιώτη-Μπούτου, ψευδ. Μυρτώ, τίτλος: «Παράλληλες Πορείες»

β) Ελένη Παπαλέξη, ψευδ. Μέλισσα, τίτλος: «Ένα βιβλίο για τη Μαντώ»

3ο ΒΡΑΒΕΙΟ:

Χριστίνα Φλόκα, ψευδ. Οδυσσεάς Λίνας, τίτλος: «Μια άλλη ιστορία»

Επιτροπή Κρίσεως: Ε. Ζωγράφου, Α. Κελλεσίδου, Ι. Καρατζαφέρη, Π. Καραφωτιάς, Αντ. Δελώνης, Αλ. Ρίτσου, Μ. Κοντολέον (Υπεύθυνος εκ μέρους της Ε.Τ.Α. ο σχολάρχης Γ. Δολιανίτης)

Ο συντονισμός του έργου των Επιτροπών και στις δύο περιπτώσεις, ανατέθηκε από τη Γραμματεία της Ε.Τ.Α. και το Ε.Μ.Π. στη λογοτέχνηδα Ευγενία Κουτσουλιέρη, η οποία παρίστατο στις συνεδριάσεις των Επιτροπών άνευ ψήφου.

Από τη στήλη αυτή του Περιοδικού, το Ε.Μ. Πολυτεχνείο και η Γραμματεία της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, ευχαριστούν θερμά τα μέλη των Επιτροπών για την ευγενή συμμετοχή τους και την ουσιαστική συμβολή τους στο έργο που τους ανατέθηκε. Επίσης, ευχαριστούν όλους τους συμμετέχοντες στους διαγωνισμούς και συγχαίρουν τους βραβευθέντες.

Στο τεύχος αυτό, δημοσιεύονται όλα τα ποιήματα που βραβεύθηκαν.

Στο προσεχές τεύχος θα δημοσιευθούν τα βραβευμένα διηγήματα και θα ανακοινωθούν τα αποτελέσματα του διαγωνισμού τραγουδιού, που δεν έχουν εκδοθεί ακόμη.

Α΄ Βραβείο Αμμόχωστος

Ξαγρύνθησα
μα νύχτα ακόμα
να οδοιπορώ στους χτύπους της καρδιάς σου
Αμμόχωστος.

Χάραζε ο ανγερινός
άνοιγμα φωτός στις θαλασσοστηλιές
βάφοντας μ' ασμηόσκονη
την άκρη των βαθιών ονείρων μας.
Στάχνα παρθένα ανέμιζαν μ' αντιφεγγιές στο χάραμα
θαλασσινό τρικύμισμα
τραγούδι λησμονιάς...

Κι εγώ
νοσταλγός μας αρυτίδωτης αγής
ακροπατώ στο στήθος των πραγμάτων
ιχνηλάτης της σιωπής.
Μονάχη μου έργοια
η ανάσα σου
τρεμάμενη πληγή
στ' ακροθαλάσσι του Ευαγόρα.
Κάπως έτσι ξανοίγονταν οι θύμησες...

Σπαθίζω τις νεφέλες των δακρύων μου
καθώς το κύμα ολόρθο
καλλιτεχνεί στα βότσαλα της μνήμης
διακρορροούσα Δεισοδαμώνα
τη μορφή σου.
Σχήμα της απουσίας
γλωμό φεγγάρι στ' απανωμέτωπο,
μα ίδια
αγέρωχη η κορμοστασιά
ολάνοιχτο παράθυρο στη νυχτωμένη μνήμη.

Κι άξαφνα
κούφια η κραγή αιμάτων Σταυρού
πλέκει ξεσκλίδια συμφοράς τα φάδια τ' αγεριού:
«Η γης μας φλέγεται».
Αποκρυπτογραφώ το φλόγινο σκοπό
βυθίζομαι στον βράχο της αταραξίας
τους
παλεύω τη γλώσσα του κενού.
Δόλος κι απάτη ολούθε μου
μελανουργούν την καταχνιά των αστεριών
και ξεψυχούν ματόβρεχτα τα ονειράτα
στις φλέβες τ' αφρισμένου κάμπου

μισή καρδιά
μισής πατρίδας
πέρα απ' το συρματόπλεγμα.
«Το δίκαιο γεννιέται μες στους πόθους
μας, είτα
κι αντρίεύεται στη λάμψη της οργής
μας».

Κι όμως,
σαν το γυμνό κλαδί που προσπερνάει
το θάνατο
πλέκοντας μ' άνθη και καρπούς
αχνόγελα κι ελπίδες,
έτσι φιλιώνονται οι σκέψεις μου στη
γαλανή θωριά σου.

Κεντώ μ' αποκαΐδια
στο τέμπλο των παθών σου, Αμμόχωστος
Δικέφαλο Αετό,
βιγλάτορας στο πελαγίοιο κάστρο
μιας ζωής που στα χαλάσματά της
σφιχτοδένει την Ειρήνη,
σταιρώνοντας την λάμψη της οργής
σε προσμονή...

Β' Βραβείο Πεθαίνοντας στη γη της Επαγγελίας

Όταν πυροβολούσαν της Παλαιστίνης
την καρδιά,
ο Ιορδάνης έκλαιγε
είκοσι χρόνια σιωπηλά, έκλαιγε δίχως
κοίτη.

Τα περισσότερα π' ονειρεύτηκε σφαγ-
μένα,
της Γαλιλαίας τα κύματα, βαριά σφυ-
ρηλατούν
κι οι Ασιάτικοι ελαιώνες στεφανωμέ-
νοι ερείπια, πυρπολημένες πόλεις
στους βάλτους πάνω χάραξαν, ένα α-
ραβούρημα οργής.

Όταν η Σάλεμ πούχιζε
ο Μελχισεδέκ αλυσοδέθηκε
σ' απέραντα στρατόπεδα
και τα πριγκιπικά περιβόλια
της Γενιασρέτ κρανίου τόπος,
όταν πυρακτωμένη η θλίψη τον καμη-
λιέρη σέρνεται
πεθαίνοντας δίχως μια χούφτα έρημο
στο έρεβος μιας πατρίδας,
τότε τον πυροβολισμό απ' το Τζάκ Πόι-
ντ ακούσαμε.

Ναπλούς, Ναπλούς, πόσο βαθιά σ'
αγάπησε
αυγινή υφάντρα ενός έναστρου ονει-
ρου
ο μελαμψός Σαχίμ, μ' αιώνων μόχθους
μες τα μάτια.
Μάτια υφασμένα με τη Λίμνη της Γε-
νυσαρέτ

μες της Γεσθημανής
τους μαρμαρένιους ελαιώνες.

Κάτω απ' τ' αλυσωδεμένο σκήνωμα
του ήλιου
οι πέτρινοι κήποι
με τα φούλια προσεύχονται,
χλωρές οάσεις χαράζοντας
σε караβάνια οδύνης,
καθώς ένα άσπρο άλογο
ανάμεσα απ' τις πυρκαγιές της άμμου
ξεπήδησε
καλπάζοντας τη θλίψη του,
τη θλίψη του, Σαχίμ που δεν θα ξα-
ναοργώσεις
σποβολώνες όνειρα μιας λεύτερης πα-
τρίδας,
δίχως ένα τραγούδι κάτω από τις φοι-
νικιές
δίχως το ρόισμα της καρδιάς σου
στο φλογερό αντίκωμο της Τζαμίλια,
ανάμεσα στους σιωπηλούς θάνατους.

Όταν πυροβολούσαν
της Παλαιστίνης την καρδιά,
ο Ιορδάνης έκλαιγε,
είκοσι χρόνια σιωπηλά, έκλαιγε δίχως
κοίτη.

Γ' Βραβείο Το μικρό όνειρο στην Ομόνοια

Α'. Η πλατεία
Αυτός ο κοντός, αξύριστος Αλβανός
ανάμεσά μας,
προσμένοντας για πάντα, όρθιος, μια
δουλειά στην πλατεία,
παίρνοντας κάθε βράδυ ένα μυστικό
σύννεφο για την Αμοργό,
φέρνοντας αυτή την υγρή, κίτρινη στά-
χη στα χέρια του,
είναι ο Στέφαν Τσβάιχ.

Αυτός ο λυγρός, μικροκαμωμένος
μαύρος απέναντί μας,
κουβαλώντας για πάντα εκεί τα κιβώ-
τια με τα μπουκάλια,
φεύγοντας κάθε βράδυ μ' ένα κρυφό
πλαίσιο για τη Γεσθημανή,
κοιτάζοντας αυτό το θαμπό, αντίξοο
πλήθος να χάνεται,
είναι ο Έριχ Μαρία Ρεμάρκ.

Αυτή η γερασμένη, μεθυσμένη Γιου-
γκοσλαβία μπροστά μας,
κρῦβοντας για πάντα το μπουκάλι με
το κρασί στη ζακέτα της,
πηγαίνοντας κάθε βράδυ μ' ένα μάταο
τραίνο στον Κεραμεικό,
σκοτώνοντας στα μάτια της όλες τις ση-
μαίες του κόσμου,
είναι η Άννα Αχμάτοβα.

Β'. Το όνειρο

Σ' αυτά τα καφενεΐα δεν μπορώ να
σταθώ
Σ' αυτά τα μαγαζιά δεν μπορώ να στα-
θώ
Εκείνο το μικρό, αξύριστο όνειρο,
δεν έχει απόψε ένα τραγούδι να πει
στην πλατεία
Βγαίνει στο μεγάλο δρόμο με τα κά-
θета φώτα,
και είναι άκληρο
Περνάει μπροστά απ' τα μέγαρα με τα
μέταλλα,
και είναι άνεργο
Κοιτάζει τ' άστρα σ' αυτόν το μετανά-
στη ουρανό,
και είναι αλύτρωτο

Τα βράδια, η πλατεία υψώνεται πλη-
βεία στο όνειρό μου
Τότε έρχονται οι μικρές, βορεινές τογ-
γάνες,
οι άμαχοι του Σεράγεβο, δίχως καμιά
σημαία,
ο Αζέρος οργανοπαίχτης του καμα-
ντσε,
τα παιδιά που σκάβανε το αίμα της νύ-
χτας, στο Λίβερπουλ,
ο Φραντς Κάφκα,
η Εντίθ Πιαφ,
και ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης.
Κοιτάνε το φεγγάρι μέσ' απ' αυτές τις
κεραίες,
και το φεγγάρι γίνεται ένα ρίγος.

Τότε, το όνειρο ανεμίζει στις άδειες,
σκοτεινές αποθήκες.
Ανεμίζει στα πεδία βολής και στα
γχορμιμομένα σπίτια.
Ανεμίζει στις διάρκειες των προσώπων
και στις επιφάνειες.

Τότε, το όνειρο παφλάζει τρικάταρο
πάνω απ' τα ορύγματα και τα καταλύματα

Γ'. Η αναίρεση

Εκείνο το μικρό, αξύριστο όνειρο,
έρχεται τα βράδια στην πλατεία με
τρομμένο παντελόνι.
Δεν του έχει μείνει πια καμιά άμυνα
στην ψυχή του.
Ραγίζει ανάμεσα στις ρεκλάμες και τις
φωτεινές επιγραφές.
Γερνάει ανάμεσα στα σκουπίδια και
τα κουρέλια στους δρόμους.
Σκοτώνεται ανάμεσα στις συγκυρίες
και τις κλειστές σημασίες.
Έπειτα, τα ξημερώματα,
περνάνε τ' αυτοκίνητα του δήμου απ'
την πλατεία.

**ΕΠΙΛΟΓΗ Στο Θεό μου (ανοιχτή
επιστολή σε τόνους δύο)**

Θεέ μου,
λιποτάχτησα απ' το αίμα των καιρών
στη πυρκαγιά του ενστίκτου
(που προπορεύεται του ανθρώπινου
χρόνου ή σχεδόν)

Θεέ μου,
«μπάσταρδο ανθρωπάκι που σου μοιά-
ζω»

λιποτάχτησα απ' το αίμα των καιρών
στη ματαιότητα,
στο εγώ μου εγκαταλείφθηκα,
ασφυκτικά προστατευμένη
σε πόσο νόθο φως!

Θεέ μου,
αθροίζοντας καχύποπτα τις ήττες
και μετρώντας εαυτούς δίχως αντίκρου-
σμα

λιποτάχτησα απ' το αίμα των καιρών
βαθιά μέσα στο χρόνο
παραιτώντας το είδωλό μου κρεμασμέ-
νο στον καθρέφτη
έφευγα και ψιθύριζα
δεν είμαι εγώ, δεν είμαι εγώ
«τούτη μονάχα η ουτοπία μόνο λάφυ-
ρο»

μ' αυτό μ' ακολουθούσε
πάντα στα μαύρα και πάντα στην αγ-
χόνη

ώσπου μια νύχτα, απέραντη σαν μοίρα
μια νύχτα που αρνείται τις επίσημες
αρνήσεις

τα μάτια μου έγιναν ένας παλιός κα-
θρέφτης

που εκρήγνυε κομμάτια
και στα κομμάτια του ριζωναν οι νε-
κροί

και λουλούδιζαν τα φαντάσματα των
μάταιων πολέμων

βλάσταιναν αργά και ισορροπούσαν
στο ελάχιστο της συνείδησής μου
στο πέρασμα της ώρας το σπίτι επι-
στράτευσαν

οι νεκροί
δεν με χωρούσε

και μια φωτιά
ψιθύριζε στο αυτί μου μυστικά

«εσύ είσαι αυτός ο σκύλος που κραυ-
γάζει στη νύχτα
του Μπέκιαν

αυτή η άλικη κραυγή με τα δεμένα μά-
τια είσαι εσύ».

Τότε Θεέ μου
πως κρεμάστηκα επάνω σου
κυρίαρχη απουσία μου

ενσωματώθηκα βαθιά στην ερημιά σου
συνθηκολόγησα
η απο πάντα λιποτάχτης
κι ύστερα τόλμησα
έλα μαζί μου, δος μου το χέρι σου
να γονατίσουμε ικέτιδες στη θάλασσα
σ' όλες τις θάλασσες του κόσμου μόνο
ικέτιδες
δεν είναι τίποτα εκεί να γεννηθής
δεν είναι να ελπίσης
εκεί είναι ο ορατός πόνος αθάνατος
στη τρυφερότητά του
εκεί είναι το διαμελισμένο κορμί της
ειρήνης
που εγκαταλείφθηκε βορά στο πάθος
του βυθού
κι είναι η φωνή της σπαραγμένη που
ρωτάει το «τις ει;»
κανένας δεν την άκουσε ποτέ
δεν είναι τίποτα εκεί να γεννηθής δεν
είναι να ελπίσης
εκεί είναι τα έκπληκτα χέρια των α-
θώων ακόμα σταυρωμένα
είναι ο κλεμμένος ουρανός από τα μά-
τια των παιδιών
που ορφάνεψαν σε απίστευτους πολέ-
μους τραγικούς
ειν' το ψωμί που δεν μοιράστηκε ποτέ
δεν ευλογήθηκε
κι είναι οι επόμενες φωνές λησμονη-
μένες μες στο χιόνι
δεν είναι τίποτα εκεί να γεννηθής δεν
είναι να ελπίσης
εκεί πλανάται κήπος τρυφερός, κι είν'
τα μπουμπουκία του
νεκρά παιδιά της Χιροσίμα
εκεί γυρνά σκιά μοναχική η μικρή Ίρ-
μα απ' το Σεράγεβο

εκεί γυρνούν χιλιάδες Ίρμες
μ' ένα τραγούδι εκτελεσμένο στα χει-
λάκια τους
προς δόξα των πολιτικών και όχι μόνο,
εκεί γυρνούν χιλιάδες Ίρμες
με του παιδιού μου το τραγούδι εκτε-
λεσμένο
θυσιά σε απίστευτους πολέμους τρα-
γικούς.
Δεν είναι τίποτα εκεί να γεννηθής δεν
είναι να ελπίσης
εκεί είναι μόνο οι αγνοούμενες ψυχές
των κατ' εξακολούθηση
νεκρών των εμφυλίων
είναι ο ίσκιος της ζωής που αναζητά
το χαμένο της όνομα
στα καταγώγια, στις ρωγμές, στα κα-
ταφύγια
κι είναι ακόμα τα μαρτυρικά φτερά της
ελευθερίας
(ποτέ δεν τους χαρίστηκε ουρανός)
και εγώ που δεν μπορώ πια να υπάρχω
λευκό μπουκέτο μες στο αίμα
και εσύ νεκρός στην ερημιά του απεί-
ρου.

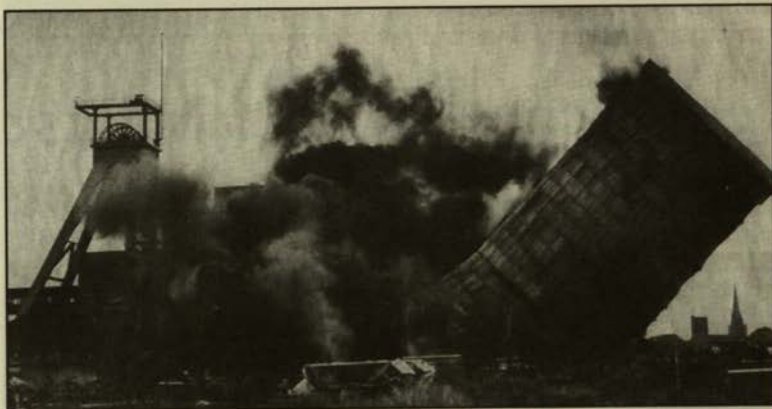
Κάποτε τόλμησα
(σαν με αφάνισε το αίμα των καιρών)
δος μου το χέρι σου
να γονατίσουμε ικέτιδες στη θάλασσα
σ' όλες τις θάλασσες του κόσμου μόνο
ικέτιδες
κι ύστερα άθροισε
τους εγκατελειμένους Θεούς
να βρης τα σαρκοβόρα χνάρια του αν-
θρώπου.

Πάσχα με τους τροφίμους οίκων ευγηρίας

Το Πάσχα είναι ημέρα αγάτης και η αγάτη πρέπει να εκδηλώνεται με έργα, κυρίως στις μέρες που ζούμε, που οι πόλεμοι και η απανθρωπιά μαστίζουν τον πλανήτη.

Η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό» σε συνεργασία με το Ε.Μ.Πολυτεχνείο, διοργανώνει επ' ευκαιρία της γιορτής του Πάσχα, εορταστική εκδήλωση στους χώρους της Πολυτεχνειούπολης Ζωγράφου, την Τρίτη 10 Μαΐου 1994 (από ώρα 11 π.μ. μέχρι αργά το απόγευμα), με προσκεκλημένους τους τροφίμους Οίκων ευγηρίας της περιοχής Ζωγράφου.

Οι οργανωτές της εκδήλωσης ευελπιστούν ότι, με την εκδήλωση αυτή που θα γίνει υπό τύπον παλαιού οικογενεια-

κού γλεντιού, θα προσφέρουν μια χαρούμενη ανάπαυλα στη μονότονη ζωή των ανθρώπων αυτών, που κάποτε ήσαν ενταγμένοι ενεργά στην κοινωνία.

Η χορηγία της εκδήλωσης έγινε από τα «Πρακτικά Κώστα Παπαθανασίου».